

دیوان استاد امیری فیروز گوهی

جلد دوم - منظومه‌ها - مثنوی‌ها - قطعه‌ها

قطع خشتی در ۶۴۷ صفحه. چاپخانه حیدری که در سال ۲۵۳۷ انتشار یافته است. جلد اول این دیوان ممتع و ممتاز، در ۵۳۵ صفحه بدسال ۲۵۳۵ طبع و نشر شد و ما در صفحات ۷۲۳-۷۲۰ شماره هشتم (آبان ماه) ۲۵۳۵ (شماره مسلسل ۴۴) ماهنامه تحقیقی گوهر در باب علوم منزلت و سوسومرتبت شاعر و قدر و قیمت شعرا و شرحی نگاشتیم، البته بدان پایه و مایه که در توان خامه ناتوان ما بود، نه سزاوار طبع استاد عالیشان. اینک بسیار خوشحالیم، همانگونه که مزده داده بودیم، جلد دوم شامل مسطحات و مقطعات و مثنویات نیز بحلیه طبع آراسته شد و انتشار یافت و این کار حسن ختام پذیرفت. مندرجات این جلد نیز مانند جلد اول، بی نیاز از تعریف و مستغنی از توصیف است و بلیق ان یکتب بالنور علی جبین الحور. زیرا همه ریخته و بیخته قریحه و قادو طبع نقاد شاعری وسیع الصدر و ادیبی رفیع القدر است که، بی ادنی شک و ریب، جامع معقول و منقول است و مستنبط فروع و اصول. قوالب الفاظ و مواد معانی، در میان پنجه‌های هنرمندش، چون موم نرم است و بهر شکلی که دل گهر بارش بخواهد آنرا در میآورد و هر نقشی که خاطر میناکارش اراده کند بر آن می‌نگارد. حد همانست سخندانی و دانائی را.

چیزی که در این دیوان باید یادآور شد آنست که شاعر قادر و ماهر ما، همه تأثرات و انفعالات لطیف و ظریف و عکس العمل‌های دقیق و عمیق ضمیر منیر خود را، از ماجرهای شخصی و عمومی و وقایع سیاسی و اجتماعی، طی مضامینی جمیل و بدیع و معانی تازه و نو و تعبیرات و تشبیهات و تمثیلات و استعاراتی شیرین و شورانگیز، در اسلوب «باب‌روز»: ولی در همان قوالب صلب و محکم و اسالیب جزیل و اصیل قدیم بیان داشته است که میتواند برای آن کسانی که در شعر، از نوسازی و نوپردازی دم میزنند و آن افرادی که در سخنوری، طالب و شائق راه و رسمی تازه هستند نیز، سرمشقی و الگویی ارزنده و آموزنده باشد.

از خداوند کریم خواستاریم که وجود ذی‌جود این دوست مفضل و مقدم ما را که امروز مایه رونق و آبرو و قایه فر و شکوه شعروادب شیوا و نغز پارسی و فرهنگ قدیم و قویم ایرانی اسلامی است در کنف حمایت و عنایت خود محفوظ و مصون بدارد و با وسالمت حال و فراغ بال عطا کند تا بر روز و شب چشم بر کتاب و خامه بر نامه و طبع کشاده و قریحه آماده داشته باشد و ماهنامه تحقیقی گوهر را از حاصل تحقیقات عمیق و تتبعات انیق و اشعار دلاویز و آثار شورانگیز خود مزین و مطرز سازد. از ملک آمین و زبده دعا.

سنندج - ۳۷/۴/۱۰ - دکتر نصراله کاسمی